Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Der er saa bredt et Land bag Rhin

Citation: Grundtvig, N. F. S.: ”Der er saa bredt et Land bag Rhin”, i Grundtvig, N. F. S.: *Sang-Værk til den danske Kirkeskole. - 1946*, 1944-1964, s. 306. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig12val-shoot-workid103929/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Sang-Værk til den danske Kirkeskole. - 1946

13 For et stort Oplysnings-Værk
Villibrud brød Isen,
Vinfred var en *Pave-Klerk*,
Sneg sig kun til Prisen;
Karl den *Store* med sit Sværd
Himmel-Lysets Herrefærd
Hemmed kun og skæmmed!

14 Himmel-Lys i Friheds-Luft
Blusser kun og brænder,
Offrene med Rosenduft
Kiærlighed kun tænder,
Og *Oplysning* kun med *Tro*
Kan i Hjertet sammen boe
Under Friheds-Loven!

15 Ægte Lys i Folke-Vang
Aarle maa og silde
Efter Hjertets Tarv og Trang
Klare Livets Kilde,
Deraf kom den lyse Drøm,
Deraf lysner Livets Strøm
Blidt i Aftenstunden.

No. 109.
Ebbe og Harald Klak.

Mel. Hos Fyrsterne sad tæt i Ring, af *L. M. Lindeman.*

1 Der er saa bredt et Land bag Rhin
I Vest paa Franker-Siden,
Der sad en Drot saa favr og fiin,
Det var i Lodbrogs-Tiden,
Ja, Keiser var han, som jeg veed,
Og *Karl* han var, alt som han heed,
For Hat, for Spir og Krone.

2 Han gik saa frank, han gik saa fri
Alt over Alpefjelde,
Og tvang det sjunkne Lombardi
Alt under Frankevælde;
Han gik i Øst og Vest og Nord,
Og vilden Saxer, stolten Mor
Sig maatte for ham bøie.

3 Kun Skygge er al Verdens Glands,
Dens Roes kun Lyd af Bjælde,
Og fra den bittre Dødningdands
Ei frier Byrd og Vælde,
Den Keiser og saa stolt og stor
Hensmuldrede i sorten Jord,
Thi Mand er Muldets Frænde.

4 Dengang det over Lande lød
Alt under Suk og Klage:
Carolus Magnus han er død,
Den Keiser uden Mage,
Da lød det som et Tordenskrald
Alt for en Munk i Klosterhal,
Men hvad vil det vel sige?

5 Ja, det var ingen Munk engang,
Men kun en Smaadreng liden,
Dog i hans Øren hardt det klang
Og huult og hele Tiden:
»Kun Skygge er al Verdens Glands,
Og Enden er en Dødningdands«.
Veed I hvad det vil sige?

6 Mon det kan skaffe Franken Fred,
Mon det kan hjelpe Frisen,
Hvad kommer det Normannen ved,
Og hvad skal det i Visen,

At hist i Korvei-Klostret giøs
Og græd en liden Munkeknøs,
Knap tretten Vintre gammel?

7 Lad sidde ham, den Knøs, i Fred,
Til han er ret udtunget!
Gud glæd hans Sjæl i Evighed
For Messen, han har sjunget!
Ja, Franken skal med Frisen vist,
Men dog Normannen først og sidst
Hos Gud ham ihukomme.

8 Hr. *Ebbe* sad med Bispestav
Til Rheims i Vesterleden,
Ham græmmede det Hedenskab
Saa nær ved Christenheden,
Han saae de danske Hedningbud
I Keisergaard gaae ind og ud,
Det gik ham nær til Hjerte.

9 Saa tung da blev den Stav i Haand
Og Kaaben var til Byrde,
Han hørde Røsten i sin Aand:
Du kalder dig en Hyrde,
Men Hyrden god i Ørken gaaer
At lede op det tabte Faar,
Og sanke det til Hjorden.

10 Da blev saa let den Hyrdestav,
Og Ebbe flux med Glæde
Den tunge Kaabe kasted af,
Og gik med Stav fra Sæde,
En bedre Byrde haabed han
At hente i det Hedningland
Og til Guds Alter bære.

11 Saa vandred ud den Biskop from
At grunde Nordens Kirke,
Han gik saa vidt, han gik til Rom,
Han gik til Dannevirke,
Med Pavebrev og Keiserbud
Han gik i Nord, han gik med Gud,
Med Hedninger i Følge.

12 Der stod en Borg ved Rhinaabred,
Der maatte Marmelstene
Fra Rom og fra Ravenna med
Sig til en Hal forene,
Ja, til saa stolt et Keiser-Slot,
At favne der en Franke-Drot
Alt under Keiser-Krone.

13 Der randt engang et Timeglas,
Det synes nu udrundet,
Da hvert et kongeligt Palads
Med Kirken var forbundet,
Og ved den Keiser-Borg saa prud
Der stod et Huus for Himlens Gud,
Ja, til Hans Ord og Ære.

14 Carolus med sin store Magt
Og med sin brede Krone
Holdt Engle for den bedste Vagt
Om Borg og Land og Throne,
Thi havde han den Kirke hvalvt,
Og Engelheim blev Borgen kaldt,
Der dvæled han saa gierne.

15 Og det var Keiser *Ludvig* spag,
Han Borgen skulde giæste,
At sidde der paa Herredag
Med Riddere og Præste,

Og det var Ebbe med sin Stav,
Han kom fra Danmarks Hedenskab
Med Tidender saa gode.

16 Han bød: Guds Fred! han bød: God Dag!
Og det med Hjertens Glæde,
Han talde til den Keiser spag:
O, stat nu op af Sæde!
Et Barn er født i Bethlehem,
Thi glæde sig Jerusalem,
Halleluja istemme!

17 Halleluja! ja, Gud ske Lov,
Som med mig vilde være,
Saa fra den dunkle Daneskov
Kiærminder jeg kan bære!
Han plantet har en Eeg saa prud
I Skoven der, hvis Hjerteskud
I Skyen skal opvoxe.

18 Han plantet har saa fiin en Bøg,
Den faaer saa fast et Stade,
At ei, før Hav opgaaer i Røg,
Den fælder sine Blade,
Og i dens Grene Himlens Fugl
Skal Rede bygge, finde Skjul,
Sin Røst i Sang opløfte.

19 Alt mangen Sjæl af Satans Vold
Er vundet til Guds Rige,
Med Viv og Søn Kong *Heriold*
Nu vindes vist tillige,
Et Barn er født i Bethlehem,
Og fort sin Kaas til Englehjem
Kong Heriold mon stile.

20 Det hørde Alt den Keiser spag,
Det Ord han maatte lide,
Og det var efter Valborgsdag,
Og nær ved *Pindsetide,*
Den Keiser foer fra By til By,
Og Ranken stod saa grøn og bly,
Og Fuglen sang paa Kviste.

21 Den Keiser stod i Borgen sin,
Han saae fra høien Svale,
Alt under hvide Seil paa Rhin
De gyldne Stavne prale,
Og under Seil i Lyfting stod
Som Harald nu saa Fredegod
Den gamle Holger Danske.

22 Og der blev talt saamangt et Ord
Med Blide og med Læmpe,
Til Kongen og hans Mænd fra Nord,
Saamangen ærlig Kæmpe,
Og Talen gik saa længe om,
At Harald tog ved Christendom
Og Kæmperne tillige.

23 Det var forvist en Høitidsgang,
Der Mænd fra Dannevirke
Gik under Sang og Klokkeklang
I Engelheim til Kirke,
De kasted Odins Kjortel graa,
Og Korseliin de toge paa,
Ja, Christentøiet hvide.

24 Og Ludvig holdt Kong Heriold
Alt under Daabens Naade,
Og Luther holdt hans Søn saa bold,
Det er en venlig Gaade,

Og Judith holdt den Dronning fiin
Alt under Guld og klare Liin,
Vor Gud saa vil vi love!

25 Det er saa underligt et Sprog,
Hun har den Dane-Sage,
Hun i Enfoldighed er klog
Paa ny og gamle Dage,
Selv naar hun drager udenlands,
Hun beiler kun til Hjemmets Krands
Af blaalige Kiærminder.

26 Saa tak da for de gamle Aar,
O Land, den evig Høie!
Ja, tak for sære Vemodskaar,
For Taaren i dit Øie,
For Sorgen han i Hjerte giød
Den Munkeknøs ved Keiserdød
I Korveis fjerne Celle.

27 Ja, mærk, o kiære Fædreland,
Den Tale uforblummet!
Alt længe havde vilden Strand
Din Gravhøi overskummet,
Begravet i sit Svælg hos Skjold
Alt Danefæ fra Hedenold,
Varst du ei korset vorden.

28 Og aldrig da den Fuglerøst
Var hørt fra Bøgens Grene,
Som aander Liv i gamle Bryst,
Bevæger haarde Stene,
Den Fløitelyd saa veemodssød
Om Signes og om Habors Død,
Om tusinde Kiærminder.

29 Saa lyt da under hvide Liin,
O Moder! til min Tale
Om den Apostel favr og fiin,
Som vilde dig husvale,
Som korsede i Jesu Navn
Din knakte, hartad sjunkne Stavn,
Saa end paa Hav den gynger.

30 Igien er knakt Sesrumners Stavn,
Den sank for Verdens Øie,
Men løfter sig i Jesu Navn,
Sortladne Hav at pløie,
Og aldrig synker den som Vrag,
Saalænge i det røde Flag
End Korset er at skue.

No. 110.
Ansgar og Ødbert.

Egen Melodi af *L. M. Lindeman* eller *C. Barnekow.*

1 Hos Fyrsterne sad tæt i Ring
De Bisper rundt om Borde,
Hr. Ludvig holdt et Keiser-Thing,
Og saa tog han til Orde:
Hvor finder jeg den Klerk vel nu,
Som vandre vil med trøstig Hu
Til Hedninger i Norden?

2 Udsaaet er den gode Sæd
Nu paa den brune Hede,
Men Spiren er endnu saa spæd
Og Fienden er tilrede,
Og sove vi, sin Klinte han
Udstrøer da tykt og tæt paa Stand
Og spæde Spire kvæles.